

ОТ АВТОРКАТА НА „СЪРЦЕТО НЕ ИЗГАРЯ ПРИ ПОЖАР“

КАТРИН СЕНТЪР

*Истинска експлозия от щастие,
опакована под формата на книга.*

Bookpage

Какво СИ ПОЖЕ- ЛАВАШ

СН®
СОФТПРЕС

Едно

КОГАТО СЕ СЛУЧИ, с Макс танцувах аз.

Вече никой не помни кой, но бях аз.

Всъщност почти всичко през онази вечер се въртеше около мен. Макс и Бабет бяха заминали на двуседмичен втори меден месец в последния момент – круизна обиколка около италианския ботуш, оферта, която няма как да изпуснеш, а датата на връщането се падна два дни преди празненството за шейсетия рожден ден на Макс, точно в средата на лятото.

Бабет се тревожеше, че не е възможно да резервира пътуването с крайна дата толкова близо до празненството, но аз я разубедих.

– Аз ще се заема. Ще подготвя всичко.

– Не съм сигурна, че осъзнаваш какъв сериозен ангажимент е подобно празненство – отвърна Бабет. – Цялото училище ще дойде. Триста души – ако не и повече. Огромен труд.

– Мисля, че ще се справя.

– Но това е лятната ти почивка – възрази Бабет. – Искам да я прекараш безгрижно.

КАКВО СИ ПОЖЕЛАВАШ

– А аз искам ти – посочих я с пръст – да заминеш на супер изгоден втори меден месец в Италия.

Не се наложи да им извивам ръцете. Заминаха.

А аз се радвах, че ще се заема с празненството. Макс и Бабет не бяха мои кръвни родители, но за мен се доближаваха най-силно до това понятие. Майка ми почина, когато бях на десет, и нека кажем, че баща ми не беше най-близкият ми роднина.

Всъщност... формално *беше* най-близкият ми роднина.

Но не бяхме близки.

Освен това няхах братя и сестри, като изключим неколцина братовчеди, пръснати къде ли не, но няхах семейство близо до мен. Боже, така, както съм почнала, трябва да добавя: няхах и любим. От много дълго време. Нито домашни любимци.

Все пак си имах приятели. Да ви успокоя, в случай че положението ми ви се е сторило много тъжно. Особено приятелката ми Алис. Високата метър и осемдесет, дружелюбната и винаги положително настроена Алис, която беше математичка и всеки ден ходеше на работа с тениска с различен математически виц на нея.

В деня, в който се запознахме, на тениската ѝ пишеше: ОТБОР ЗУБЪРИ.

– Готина тениска – отбелязах аз.

Тя отвърна:

– Обикновено нося математически вицове.

– Има ли такова нещо като математически вицове?

– Само почакай.

Накратко: да. На този свят има повече математически вицове, отколкото можете да си представите. А Алис има тениска с всеки от тях. Повечето не ги схващам.

Почти няхахме общи интереси, но това беше без значение. Тя беше висока, спортна натура с математически интереси, а аз бях точно обратното на всичко това. Аз бях ранна птица, тя – нощна. Тя ходеше на работа, облечена в еднотипни дънки с тениска, докато аз всеки ден забърквах някаква шура комбинация от дрехи. Тя четеше шпионски романи – само

това, – а аз всичко, до което можех да се докопам. Тя играеше в училищния отбор по плажен волейбол, за бога!

Но бяхме страхотни приятели.

Имах късмета да съм библиотекарка в едно много специално, легендарно начално училище на остров Галвестън на име „Кемпнър“ и не само че обожавах работата си, децата и другите учители, но и живеех в апартамента над гаража на Бабет и Макс Кемпнър. Макар че „апартамент над гаража“ не е точната дума. Истинското определение беше „каретна къща“, защото някога жилището се е намирало над конюшните.

Във времената, когато конете и каретите са имали важно значение.

Животът с Макс и Бабет беше като живот с краля и кралицата. Те бяха основали училище „Кемпнър“, бяха го ръководили през всичките години и бяха просто... обожавани. Историческата им къща – точно така, в Галвестън имотите са супер евтини – беше само на няколко пресечки от училището и учителите непрекъснато се отбиваха, висяха на верандата, помагаша на Макс в дърводелската му работилница. Макс и Бабет бяха от онези хора, чиято близост търсят всички.

Ето защо с радост очаквах да направя нещо хубаво за тях.

Те правеха хубави неща за мен непрекъснато.

Всъщност колкото повече го мислех, толкова повече ми се струваше, че това е рядка възможност наистина да ги смая с най-страхотното празненство на всички времена. Отворих си табло в пинтерест и прегледах куп списания за украса. Толкова се въодушевих, че дори се обадих на дъщеря им Тина, за да видя дали не би искала да се включи в организацията.

Парадоксално, но дъщеря им беше от малцината в този град, които *не* висяха у Макс и Бабет през цялото време. Така че не я познавах особено добре.

Освен това тя не ме харесваше.

Подозирах, че се опасява да не би да заема нейното място.

Не мога да си кривя душата. Не грешеше напълно.

– Защо *ти* се занимаваш с празненството на татко? – попита тя, когато се обадих, а гласът ѝ звучеше напрегнато.

КАКВО СИ ПОЖЕЛАВАШ

– Нали разбираш – отвърнах, – просто... съвпадение на време. – Много е объркващо, когато някой не те харесва съвсем открито. Езикът ми ставаше на възел в нейно присъствие. – Нали са на пътешествие...

Очаквах поне някаква утвърдителна реакция.

– В Италия...

Нищо.

– Затова им предложих аз да организирам тържеството.

– Трябваше да се обадят на мен.

Не ѝ се бяха обадили, защото знаеха, че нямаше да има време. Имаше си от онези съпрузи, които вечно ти намират работа.

– Искаха – излъгах аз. – Но аз им предложих внезапно... и те не можеха да откажат.

– Колко необичайно – отвърна тя.

– Но точно затова се обаждам. Мислех си дали да не го направим заедно.

Усещах как преценява възможностите. Да планира празника на баща си беше нейно изконно право... но ако кажеше „да“, нямаше да има начин да ме заобиколи.

– Ще пропусна – заяви накрая.

Така че задачата остана изцяло в мои ръце.

В крайна сметка Алис се зае да ми помага, защото Алис беше от хората, които са най-щастливи, когато помагат. Бабет си представяше цветни лентички и торта, но аз не можех да се задоволя с това. Исках да се раздам. Та това беше Макс! Директор, основател, жива легенда и истински добър човек. Цялата му философия беше: „Никога не пропускай възможност за купон“. Той непрекъснато организираше празници за всички останали.

Време беше да празнуваме в негова чест, за бога.

Исках нещо велико. Вълшебно. Незабравимо.

Бабет беше оставила плик на кухненската маса с надпис „За тържеството“, но когато го отворих, бюджетът се оказа шейсет и седем долара. Повечето в банкноти по долар.

Бабет си падаше спестовница.

Тогава Алис предложи да се обадим на момчетата от поддръжката в училище, за да видим дали не може да вземем назаем от училищния склад мигащите лампички. Когато им казах за какво става дума, те отвърнаха: „Да, естествено!“ и предложиха да закачат лампичките и да нагласят всичко.

– Искаш ли и коледните венци? – попитаха.

– Само лампичките, благодаря.

Ето, виждате ли? Всички обичаха Макс.

Колкото повече хора научаваха какво правим, толкова повече искаха да участват. Сякаш половината възрастни в този град бяха или бивши ученици на Макс, или бяха тренирали при него в бейзболния отбор, или бяха участвали с него в доброволното почистване на плажовете.

Започнах да получавам съобщения във фейсбук и есемеси от непознати: цветарката на улица „Уини“ искаше да подари букетите за масите, дамата, собственичка на магазина за платове на Сийли Авеню, предложи топове тюл за украса на залата, а местната група за кавъри от седемдесетте пожела да свири безплатно. Получих предложения за безплатна храна, безплатни бисквитки, безплатни напитки и безплатни балони. Получих съобщение от уличен артист, който искаше да направи шоу с гълтане на огън, скулптор на ледени фигури, който пожела да извае бюст на Макс за шведската маса, и първокласен сватбен фотограф, който предложи да заснеме цялата вечер – *безплатно*.

Приех всички предложения.

А накрая получих най-хубавото съобщение. Обаждане от някакъв човек, който ми предложи „Гартън Верайн“.

Не казвам, че Макс и Бабет нямаше да се радват на училищния стол – нямаше място, на което Макс и Бабет да не бяха щастливи, – но „Гартън Верайн“ беше една от най-красивите сгради в градчето. Осмогълна покрита танцова площадка във викториански стил, построена през 1880 г., която сега беше боядисана в бледозелено с бяла дърворезба. Използваше се най-вече като място за сватби и лъскави събития – *не беше никак евтино място*. Но се оказа, че неколцина от бившите ученици на Макс бяха собственици на сградата и ни я предложиха безплатно.

КАКВО СИ ПОЖЕЛАВАШ

– Випуск деветдесет и четвърта на „Кемпнър“ са номер едно! – въодушеви се мъжът по телефона. После добави: – Никога не пропускай възможност за купон!

– Истински последовател на Макс – отбелязах аз.

– Предайте му цялата ми обич!

Макс и Бабет се прибраха смазани от часовата разлика и не успяха да минат през училище, когато се прибраха, затова промяната в мястото за тържеството наистина ги изненада. Същата вечер ги посрещнах на прага – Бабет с кръглите си очилца и прошарена къса коса, този път без прословутия си опръскан с боя гащеризон за сметка на красива памучна рокля с мексиканска бродерия, а Макс, невъобразимо елегантен в раирания си костюм с розова папийонка.

Държаша се за ръце, а в главата ми неволно изплува мисълта за *връзката мечта*.

Вместо да тръгнем на две пресечки на запад, към училище, ги поведох на север.

– Нали знаеш, че вървим в грешната посока? – драматично ми прошепна Макс.

– Ех, нищо ли не може да се скрие от теб? – закачих го, без да пояснявам друго.

– Знам къде се намира собственото ми училище – отвърна Макс, но очите му се усмихваха.

– Мисля – рекох аз, – че ако останете с мен, ще се радвате, че сте го направили.

И тогава пред нас се появи „Гартън Верайн“.

Над желязната порта се полюшваше арка от балони. Алис – аматьорка в свиренето на валдхорна и помощничка в училищния джаз оркестър на петокласниците – вече беше там, в градината при входа, и още щом ни зърна, подаде сигнал за духов вариант на „Честит рожден ден“. Целият парк беше пълен с деца, с родители с чаша шампанско в ръка, а щом се появи Макс, всички дружно вдигнаха наздравица.

Докато Макс и Бабет попиваха тази гледка, тя се обърна към мен.

– Какво си направила?

– Не сме надскочили бюджета – отвърнах аз. – Много.

Пристъпихме в градината, а точно тогава пристигна и дъщеря им Тина – грациозна и обрана както винаги, с нейния третокласник Клей за ръка. Бабет и Макс ги прегърнаха, а Макс попита:

– Къде е Кент Бъкли?

Съпругът на Тина беше от онези типове, които човек винаги нарича по име и фамилия. Не беше просто „Кент“. Винаги „Кент Бъкли“. Като една дума.

Тина се обърна и изви врат да потърси мъжа си, а аз се възхитих на елегантния ѝ нисък кок, в който беше прибрана тъмната ѝ коса. Елегантно, но строго. Такава беше Тина.

– Ето го – посочи тя. – Има конферентен разговор.

И действително, на около трийсетина метра от нас той се разхождаше напред-назад и говореше на блутут слушалката, прикрепена за ухото му – сновеше по тротоара, жестикулираше и очевидно не беше много доволен.

Всички го погледахме за кратко, а мен изведнъж ме осени, че той вероятно се смяташе за голяма работа, че беше много важен. Сякаш се гордееше с това как се държи, вероятно смяташе, че ще се впечатлим от начина, по който авторитетно крещеше на някого по телефона. Макар че, честно казано, с тази слушалчица в ухото по-скоро изглеждаше, че крещи сам на себе си.

Кратко пояснение относно Кент и Тина Бъкли. Нали знаете, че има такива двойки, при които никой не може да разбере защо жената изобщо се е омъжила за такъв мъж?

Такава двойка бяха те.

Повечето хора в града харесваха Тина – или по-скоро обичаха им към родителите ѝ се прехвърляше и върху нея – и често се чудеха на глас какво прави това страхотно момиче с такъв кретен като него. Дори не мога да посоча някаква конкретна причина. В него имаше нещо натегнато, мазно, арогантно, което повечето хора на острова не одобряваха.

Тина за мен никога не е била „страхотно момиче“, разбира се.